

[Ove Jensen]

der er endnu værre. Landmændene har nu i mange år fundet sig i at skulle knokle 365 dage om året til en sulteløn, men det vil de altså heller ikke finde sig i længere.

Der var, allerede inden dette lovforslag blev fremsat, begyndende tegn på oprør i landbruget. Det kom til udtryk ved den store tilslutning, der var til den nystartede bevægelse Landbrugs Reform 80. Den havde stor tilslutning til sine møder, hvor der f. eks. ved et møde i Herning var mødt 4.000 utilfredse landmænd.

Når regeringen i en sådan situation kommer med et forslag om en ny urimelig særskat på landbruget, kan man næsten kun få det indtryk, at regeringen med statsministeren i spidsen ligefrem har ønsket at få mere uro ude i landbruget. Hvis ikke den formodning er rigtig, har regeringen i hvert fald fulgt for dårligt med i, hvad der sker uden for Christiansborgs tykke mure. Der er nu engang grænser for, hvad man kan byde, hvor mange byrder man kan lægge på en bestemt befolkningsgruppe, inden de reagerer.

Landbruget har nu besluttet at gennemføre et investeringsstop, og det vil få meget alvorlige konsekvenser for beskæftigelsen. I første omgang inden for bygge- og maskinbranchen og senere i landbrugets følgeindustrier: slagterier osv. De 200 mill. kr., som provenuet bliver ved en vedtagelse af lovforslaget, står overhovedet ikke i noget rimeligt forhold til de store udgifter, der vil blive til forøget arbejdsløshedsunderstøttelse, og derfor vil en vedtagelse af lovforslaget være en rigtig dårlig forretning for samfundet. Statsministeren har derfor med dette lovforslag ført os endnu nærmere mod den afgrund, som statsministerens gruppeformand, hr. Heinesen, så ganske rigtigt har forudset at vi nærmer os med hastige skridt.

Statsministeren kan med dette forslag sætte et kryds mere ud for den række af fiaskoer, han har haft i sin tid som statsminister. Statsministerens hensigt med denne særskat på landbruget har ganske givet været at tilfredsstille fagbevægelsens medlemmer. For at få dem til at acceptere en løntilbageholdenhed var det nødvendigt af hensyn til statsministerens prestige i fagbevægelsen, at også andre grupper blev pålagt byrder, og landbruget skulle altså have denne særskat. Men alt er som sædvanlig mislykkedes for statsmi-

nisteren. Der bliver ingen løntilbageholdenhed hos lønmodtagerne, efter at helhedsplanen nu er ændret, og alligevel er der stærk utilfredshed med statsministeren i lønmodtagerkredse. Statsministeren har med forslaget om særskatten fået hele landbruget imod sig og er samtidig skyld i, at det offentlige nu mister milliardbeløb i forringet valutaindtjening fra landbruget, for det vil ganske givet blive konsekvensen af en vedtagelse af lovforslaget.

Der er ingen, der behøver at undre sig over, hvorfor Danmark står i en håbløs situation med gæld til op over skorstenen, når vi nu i flere år har haft en statsminister, der sammen med den øvrige regering er ekspert i at lave love, der koster landet milliardbeløb, dels i forringet valutaindtjening, dels i øget udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette lovforslag er et godt eksempel på, hvordan det er muligt på samme tid at øge gælden til udlandet, forøge underskuddet på det indlandske statsregnskab og gøre sig almindeligt upopulær ude i befolkningen. Lovforslaget er en hån mod og en stor ekstra udgift for en befolkningsgruppe, der i forvejen har lav indtjening. Det er samfundsskadeligt af de grunde, jeg før har nævnt, men det værste er, at en vedtagelse af lovforslaget langsomt, men sikkert vil medføre mindre produktion og dermed mindre eksportværdi fra landbruget. Det betyder, at vi kommer til at køre endnu hurtigere mod den afgrund, som hr. Heinesen talte om i TV, og det bør de partier, der vil støtte lovforslaget, være klar over.

Fremskridtspartiet vil naturligvis stemme imod lovforslaget, og hvis det bliver vedtaget, vil vi benytte enhver lejlighed til at få særskatten afskaffet igen.

Rahbæk Møller (SF):

Der har været talt meget om landbrugets vanskelige kår. Det er dog næppe alle landmænd, der er så dårligt stillede, siden landbrugsorganisationer følte sig foranlediget til at protestere mod forøgelsen af formueskatten. Det er ikke de landmænd, der bliver ramt af den lov, vi har medynk med. Men der er ingen tvivl om, at der er problemer i landbruget.

Efter indlemmelsen i EF steg priserne på landbrugsejendomme til et urealistisk niveau. Derfor er de nyetablerede landmænd i klem-